

е разцѣпена и прѣвързана ... Пъкъ и таквизъ често мрѣтъ отъ гладъ! Дѣца—скитници! Никой не се грижи за тѣхъ! Да, ... ние челоуѣцитѣ сме опасни вълци ... едни убиваме, други оставаме да се скитатъ по улицитѣ ... да мрѣтъ отъ гладъ! ... други ... (трогнато). Да, да, всички човѣци враждуватъ помежду си ... (Побутва го съ кракъ). Момче, ... стани! ... Ще ти дамъ нѣщо ... Не искашъ? ... Ще повикамъ да те затворятъ при крадцитѣ. ... Не ставашъ? Отивамъ! ... (Излиза бавно, като поглежда трупа). (Завѣсата пада).

Умрѣлото птиче.

На клонченце вѣвъ дървото
Бѣ се птиченце свило,
И прѣмрѣзнало, унило
То треперѣше горкото.

Вѣтъръ щомъ повѣйше силно
И разклатѣше клонетѣ,
То разперваше крилѣтѣ
И се крѣпѣше усилно.

Но най-послѣ то отпадна
И усѣти се безсилно,
Долу на земята падна,
Щомъ повѣя вѣтъръ силно.

Помина се то клетото
И негови замрѣ гласецъ,
Помина, умрѣ горкото,
Умрѣ малкийтъ горски пѣвецъ.

София.

Людмилъ Н. Вълчановъ.